

Maartje Fleur
Chateau Zen

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

1

In de aankomsthal van luchthaven Bergerac wacht Odilon op een harde plastic stoel tot de passagiers van de vlucht uit Rotterdam langs de douane komen. Twaalf uur heeft hij erover gedaan om in zijn Volkswagenbus van Haarlem naar Bergerac te rijden, en hij voelt zich vies en moe. Onopvallend snuffelt hij onder zijn oksels. Het kan wel, hoopt hij, hoewel een ex-vriendinnetje beweerde dat je je eigen zweet niet kunt ruiken. Verontrustend idee. Op zijn telefoon leest hij nog eens de briefing: morgenochtend om tien uur staat de fotoshoot met de actrice gepland. Het zou mooi zijn als hij voor die tijd nog even kan overleggen met de stylist. Deze Howard gaat zich ook ontfermen over de visagie: zeker weer zo'n bezuinigingsmaatregel. Maar wie wordt erop afgerekend als de actrice met een glimtoet of gefotoshoot als een wassen beeld op de cover staat? Hij zet zijn bril in zijn haar en wrijft in zijn ogen. Waarom duurt het zo lang voordat de koffers op de bagageband verschijnen? Een Française van achter in de twintig met een flinke weekendtas over haar schouder komt de aankomsthal in gelopen en kijkt zoekend om zich heen. Ze heeft kortgeknipt zwart haar, volle lippen en donkerbruine ogen, en ze draagt een zwarte skinny jeans en een zwart T-shirt waarop in witte graffitiletters staat: J' AIME LE ROCK AND ROLL. Goede beender-

structuur, constateert hij. Met zo'n gezicht kan een foto eigenlijk niet mislukken. Hij moet ook wel eens portretten maken van beroemdheden die een bolle toet hebben waar geen schaduw op te bekennen valt. Of ze hebben een hondenkop, waardoor alleen een uitgekiende belichting nog iets kan utrichten. Probeer zo iemand maar eens classy vast te leggen voor een glossy. Hij laat zijn blik langs het lichaam van de Française glijden. Ook al valt de top die ze draagt wijd, toch ziet hij dat ze erg slank is. Misschien is ze wel een model. Hoe dan ook, ze ligt totaal buiten zijn bereik. Zie hem hier zitten in zijn stinkende shirt en viezige broek, met zijn rode hoofd en zijn tien kilo overgewicht. En dan heeft ze de eczeemplekken in zijn knieholtes nog niet eens gezien.

Groepjes passagiers komen nu langs de douane gelopen en hij hoort dat het Nederlanders zijn. De bagageband is blijkbaar gestart. Hij heeft niet opgezocht hoe journaliste Jules van Egmond eruitziet, maar hij heeft zich een levendige voorstelling van haar gemaakt. Jules moet een vrouw met ballen zijn, iemand die je niet over het hoofd kunt zien. De paar interviews die hij van haar heeft gelezen waren bijna op het randje. Laatst was ze nog betrokken bij een rel. Een machoauteur was woedend over de manier waarop ze hem had geportretteerd: als een vijftigplusser die niets anders aan zijn hoofd had dan zijn lul achternalopen. Het meest

kwelijk nam hij haar de inleiding van het artikel: daarin stond dat hij geen fantasie had, maar in zijn boeken enkel zijn miserabele avontuurtjes met vrouwen beschreef.

Een doodvermoeide vrouw met aan haar hand een dreinende peuter loopt hem voorbij, achter haar duwt haar echtgenoot de bagagekar met koffers. Twee vrouwen van een jaar of vijftig lopen babbelend langs, gevolgd door een bejaard echtpaar, een setje met een rugzak, nog een gezin. Dan ziet hij Jules van Egmond. Of liever, hij hoort haar. De stevige blonde vrouw in een zwarte jurk is in gesprek met een douanebeambte en haar zware stem dondert door de aankomsthal als onweer in de verte. Met woeste armgebaren probeert ze het mannetje iets duidelijk te maken, maar hij wil niet luisteren. Hij blaast zichzelf steeds meer op en duwt zijn kin nog verder omhoog. Uiteindelijk blaft hij haar woedend iets toe, waarop Jules twee sloffen sigaretten naar zijn hoofd gooit. Ze pakt haar bagagekar en duwt die foeterend de aankomsthal in. ‘Kutzooi,’ hoort hij haar zeggen. ‘Krankzinnige idioot. Achterlijk gedoe.’

Odilon moet er niet aan denken om ruim een uur met dit blonde beest in zijn bus te vertoeven, maar dit is werk. Hij vermant zichzelf, staat op en zegt vragend: ‘Jules van Egmond?’ Zonder te antwoorden stormt ze hem voorbij.

‘Ik geloof dat je mij bedoelt,’ zegt de beeldschone Française. Met uitgestoken hand loopt ze op Odilon af. ‘Ik ben Jules.’

Hij kijkt in haar donkerbruine ogen en beseft dat hij verloren is. ‘Hallo, eh... welkom, dus,’ stottert hij terwijl hij haar zachte hand vastpakt. ‘Odilon Veenstra, fotograaf.’

Jules vertelt dat ze een vlucht eerder heeft genomen, al drie uur op het vliegveld heeft doorgebracht en omkomt van de honger. ‘Er is hier niks eetbaars te koop. Kun je dat geloven?’

‘Misschien heb ik nog wel wat in mijn auto liggen. Hij staat die kant op,’ wijst hij. ‘Zal ik je tas dragen?’

Verbaasd kijkt ze hem aan. ‘Natuurlijk niet. Zo zwaar is-ie niet en anders had ik wel een kar genomen.’

Hij voelt zich nog roder worden dan hij al was, en vervloekt in stilte zijn moeder. Zij beweerde altijd dat vrouwen ridderlijk behandeld willen worden, en kijk nu wat ervan komt: hij staat weer eens voor paal. Ze loopt zo snel dat hij min of meer achter haar aan moet rennen. ‘Wat zei je?’ vraagt hij.

‘Of je Anouk al eens hebt gefotografeerd?’ Nadat hij ontkennend zijn hoofd heeft geschud, zegt ze: ‘Ik heb haar ook nog nooit geïnterviewd. Het verbaast me dat ze zo spiritueel is. Dat wist ik niet.’

‘Ik ook niet.’ Als hij aan actrice Anouk van Gogh denkt, denkt hij aan die film-scène waarin ze op tafel danst

voor een groep Japanse *salarymen*: hoog opgegooide benen, hippende borsten, een breed lachende mond. Niet aan een yogi die mantra's chant.

Ze zijn naar buiten gelopen en de plotselinge hitte zorgt ervoor dat Odilon het zweet uitbreekt. Hij veegt het van zijn voorhoofd. Jules lijkt nergens last van te hebben. 'Ik ben benieuwd naar het chateau,' zegt ze. 'Heb jij iets met spiritualiteit?'

'Niet echt.' Hij bedoelt eigenlijk dat hij het volstreckte onzin vindt, maar hij is bang dat dat lomp overkomt. 'Gwen stuurde me gisteren een mailtje dat er een lezersaanbieding komt bij de reportage over het centrum,' vervolgt ze. 'Lezeressen kunnen voor bijna tweeënhalfduizend euro gedurende twee weken helemaal tot zichzelf komen. Ook al heeft de doelgroep best wat geld, toch vind ik het behoorlijk aan de prijs. En dan te bedenken dat daar al vijfhonderd euro korting van af is. Maar het centrum schijnt wel gevestigd te zijn in een prachtig kasteel omringd door bossen en wijngaarden.' 'En je krijgt er fantastisch te eten.'

'O ja, die MissFoodieNogWat verzorgt dat toch? Gwen wil dat ik ook met haar ga praten.'

'MissFoodieMind heet ze en ik volg haar blog al jaren. Ze kookt waanzinnig vernieuwende dingen. Laatst heb ik haar stoofpot van schapenschouder gemaakt, en die was geweldig.'

Ze trekt een vies gezicht.

Inmiddels zijn ze bij zijn Volkswagenbus gekomen. ‘Leuk retroding,’ zegt ze.

‘Hij is superhandig. Alles past erin en ik kan er zelfs in slapen.’

Hij bedenkt dat ze het waarschijnlijk overdreven vindt als hij het portier voor haar openhoudt, maar haar weekendtas in de laadruimte zetten lijkt hem niet meer dan normaal. ‘Geef maar,’ zegt hij, en hij neemt de tas van haar over en zet die achterin naast zijn weekendtas en fotografiespullen. Ze wil instappen, maar stopt halverwege en wijst op de zitting van de passagiersstoel.

‘Waar zal ik dit laten?’

Nu valt het hem pas op wat een rommel het in zijn bus is. De stoel ligt bezaaid met verpakkingen van broodjes, klokhuizen en snoeppapiertjes. Op het bankje daarachter liggen kledingstukken, tijdschriften en kranten waarvoor hij werkt, flessen water, lege colablikjes en nog veel meer.

‘Wacht even,’ zegt hij beschaamd, en snel pakt hij een lege plastic zak en propt daar alle troep in.

Jules stapt in en tuurt op haar telefoon. ‘Ik begrijp niets van die routebeschrijving. Heb jij een TomTom of zo-iets?’

‘Yep.’ Hij neemt plaats en zet zijn mobiel in de standaard. Veel te snel trekt hij op, waarna hij met gierende banden de parkeergarage uit rijdt.

Ze rijden langs industrieterreinen in Bergerac, nemen talloze rotondes en komen dan terecht op een D-weg die leidt door een groen en glooiend landschap, onderbroken door boomgaarden, weilanden met okergele koeien en boerderijtjes waarvan er veel een toren hebben waardoor ze iets kasteelachtigs krijgen. Odilon biedt Jules de keuze tussen een Twix, een veganistische mueslireep die een collega in de auto heeft laten liggen en een ruim dertien uur oud wit bolletje met kaas. Ze kiest voor de reep en een slok bronwater. Als hij kon leven op vogelzaad en water was hij waarschijnlijk net zo slank als zij. De radio staat afgestemd op Radio Nostalgie en Julien Clercs ‘Ce n’est rien’ schalt uit de speakers. ‘Het is net of ik weer met mijn ouders op vakantie ben,’ zegt Jules. Ze propt de verpakking in het portiervakje. ‘Die zetten ook altijd een Franse zender op als we naar een leuke camping zochten. Maar in deze omgeving ben ik niet eerder geweest. Jij?’

‘Toen ik een jaar of zeven was, huurden mijn ouders hier ergens een huis. Met mijn ouders en mijn broer, die een jaar ouder is, heb ik toen in een kano een tocht over de Dordogne gemaakt. Op een of andere manier kregen mijn ouders het voor elkaar om het punt waar we eruit moesten, voorbij te varen. En mijn vader, die te eigenwijs was om iemand ook maar iets te vragen, besloot pas aan wal te gaan toen mijn broer en ik begonnen te huilen omdat de blaren op onze handen

stonden. Toen bleek dat we ruim vijftien kilometer extra hadden gepeddeld. Mijn broer en ik zwoeren nooit meer in een kano te stappen.’

Ze lacht. ‘En, zijn je ouders nog steeds met elkaar getrouwd?’

Hij knikt. ‘En ze leefden nog lang en gelukkig. En de jouwe?’

‘Al jaren gescheiden.’ Ze kijkt strak uit het raam, en daaruit concludeert hij dat ze er niet over wil praten. Er valt een stilte. Een ongemakkelijke stilte, vindt Odilon, maar nu ze zo afwijzend reageert, durft hij die ook niet te doorbreken. Daarom zingt hij zacht mee met een liedje van Charles Aznavour.

‘Hoelang moeten we nog?’ vraagt ze.

‘Ongeveer een uur,’ antwoordt hij. ‘Hemelsbreed is het niet zo ver, maar het duurt lang door al die rare kronkelwegen.’

‘Vind je het erg als ik dan wat slaap pak? Ik ben om halfvijf opgestaan om op tijd op het vliegveld in Rotterdam te zijn.’

‘Ik heb wel een trui die je als kussen kunt gebruiken.’

‘Nee joh, doe geen moeite.’ Ze zet haar elleboog op het portier en haar hand onder haar hoofd en even later hoort hij aan haar ademhaling dat ze is weggedommeld. Hij werpt een blik op haar gezicht: haar wimpers rusten op haar wangen en haar mondhoeken krullen een beetje op, alsof ze aan iets grappigs denkt. Om haar

niet wakker te maken, rijdt hij zo rustig mogelijk en neemt hij de bochten alsof hij een angstige bejaarde is.

Jules bevindt zich in het schemergebied tussen waken en slapen. Het geneurie van de fotograaf en de bewegingen van de bus dringen wel tot haar door, maar het is of het zich ergens anders afspeelt, een heel eind van haar vandaan. Ze merkt het niet wanneer ze de lange oprijlaan van chateau Sirmorne oprijden.

Door de bladeren van de oude platanen valt het middaglicht in een reeks gouden vlekjes uiteen op de stoffige weg. Daarachter liggen weilanden: het rechter is leeg, in het linker staan twee paarden en een pony tevreden te grazen.

De auto stopt en ze voelt een warme hand op haar arm. 'We zijn er.' Ze doet haar ogen open en de fotograaf kijkt haar vriendelijk aan. Zijn gezicht ziet zo rood dat zijn haar gelig lijkt.

'Heb je lekker geslapen?'

'Ja, hoor.'

Ze staan geparkeerd voor een grote muur waarachter het kasteel zich bevindt. Aan weerszijden van de muur staat een wachttoren waarin een portier zou kunnen wonen, in het midden zit een felrode poort.

Jules pakt een kauwgompje uit haar tas, stapt uit en loopt naar de poort. 'Hij is open.'

'Misschien moeten we toch maar even aanbellen,' zegt